

[Madsen-Mygdal.]

Regeringens oprindelige Forslag; men med eller uden disse Ændringer gælder det om alle Forslag — og jeg tænker her ikke blot paa Regeringens Forslag, jeg mener ogsaa det konservative Folkepartis Forslag —, at de vedblivende har den Hovedfejl, at de gaar helt uden om det, der er Tidens Krav til Lovgivningsmagten, og at de i Stedet for at bringe Nedsættelser af de offentlige Udgifter og Lettelse af Skattebyrderne gaar den stik modsatte Vej. De indeholder derfor efter vor Opfattelse aldeles ikke Bidrag til Afhjælpning af Krisen; de vil, hvis de vedtages, kun bidrage til at forstærke og forlænge de store økonomiske Vanskeligheder, som en stadig stigende Del af Befolkningen kæmper en fortvivlet og næsten haabløs Kamp imod.

Den ærede Ordfører udtalte meget rigtigt, at Tilstanden i Øjeblikket er alvorlig, og jeg vil gerne tilføje, at Udsigterne for den allernærmeste Fremtid er overordentlig mørke. Arbejdsløsheden er steget til en Højde, som vi aldrig nogen Sinde før har kendt Sidestykke til, og der er desværre, bortset fra de sæsonmæssige Bevægelser, Udsigt til yderligere Stigning. I Landbruget er Tilstanden saa fortvivlet, at det økonomiske Sammenbrud synes uafvendeligt. Ja, i hele Erhvervslivet mærkes Krisetilstanden: Rentabiliteten svækkes mere og mere, Opspisningen af Landets Egenkapital foregaar i et stadig tiltagende Tempo, hvorved Kreditnøden øges. Hele vort Kreditsystem trues derved paa det alvorligste. Og i mange Kommuner er man stillet overfor den mere og mere uløselige Opgave at tilvejebringe Ligevægt mellem de mægtige lovbundne Udgifter og de stadig svigtende Indtægtsmuligheder. Den højtærede Finansminister, der har faaet en Finanslov vedtaget og snart vil faa sin Tillægsbevillingslov vedtaget, synes at være af den Opfattelse, at naar der blot er tilvejebragt Balance paa Statens Budgetter — selv om det denne Gang er en tvivlsom Balance —, saa har Ministeren løst sin Opgave, men dette er efter min Opfattelse en Misforstaaelse. Der er en anden Balance, der er endnu vigtigere og af langt mere fundamental Betydning, og det er Balancen mellem de offentlige Udgifters samlede Beløb og Befolkningens Evne til at udrede dette Beløb gennem Skatter. Denne Balance er i dette Øjeblik i haabløs Uorden, og før den er bragt i Orden, har vi overhovedet ikke begyndt at modarbejde Krisen. Alligevel fastholder Regeringen, saaledes som disse For-

slag er Vidnesbyrd om, stadig den Opfattelse, at vi i dette Land trods Nationens stærkt formindskede Indtægter skal fortsætte med de samme mægtige Udgiftsbudgetter, som vi har arvet fra en Tid med langt større Indtægtsmuligheder, ja, at vi endog skal øge dem. Regeringens eneste Middel mod den økonomiske Krise er dette: flere og flere Understøttelser, flere og flere Skatter. Som Overskrift over disse Understøttelser og Skatter kan passende sættes Statsministerens dristige Ord: at Regeringen vil gøre det til sin Hovedopgave at værne Folket mod Tilpasning. Men dette er efter vor Opfattelse en farlig og ødelæggende Politik, der kun kan tage en Ende med Forskrækkelse.

Jeg kan egentlig kun tænke mig en Begrundelse for disse Forslag og den Politik, som de er Udtryk for, og det er den Opfattelse, at alt det, vi kalder Krise, kun er noget rent forbigaaende, og at der ude i Verden snart vil foregaa et eller andet vidunderligt, der fuldstændigt vender Billedet i økonomisk Henseende. Men mon der dog er nogen, der tør fordriste sig til at indrette sig efter et saadant Lyssyn, som der i Øjeblikket desværre slet ikke gives noget Holdepunkt for? Tør vi her i Landet, medens alle andre Lande under den haarde Nødvendigheds Tryk foretager mere eller mindre drastiske Foranstaltninger til Tilpasning af Udgifterne baade i den offentlige Økonomi og i Erhvervslivet, fortsætte og lade staa til, uden at Tilpasning fortages? Tør Regeringen virkelig tage Ansvaret for, hvad dette fører os ind i?

Det er min bestemte Opfattelse, at den Politik, som de her foreliggende Forslag er Udtryk for, i Virkeligheden er en haabløs Politik, alene af den Grund, at dens Hovedindhold er dette, at Nationen skal vedblive at bruge Penge, som den ikke har, og som den ikke har Mulighed for at tjene. Selv om alle Partier her i Rigsdagen, selv om alle Medlemmer af dette Ting og det andet Ting, ja, selv om hele Befolkningen vilde stemme for disse Forslag, er det min bestemte Opfattelse, at denne Politik alligevel ikke kan holde, fordi den stiller sig en Opgave, der er uløselig. I Oktober Maaned forrige Aar fik Regeringen med tre Partiers Støtte gennemført nye Skatter til et Beløb af 33 Mill. Kr. Nu, kun 5 Maaneder efter, forlanges der 49 Mill. Kr. mere ud af et i Forvejen skattehærgt Land. Hvor længe tror Regeringen, det varer, inden den igen skal udskrive endnu større Skatter? Det er givet, at ad denne Vej er næste Gang ikke